ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (štvrtá komora)

z 13. septembra 2007 *

Vo veci C-458/05,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, podaný rozhodnutím Oberster Gerichtshof (Rakúsko) zo 16. novembra 2005 a doručený Súdnemu dvoru 29. decembra 2005, ktorý súvisí s konaním:

Mohamed Jouini,

Okay Gönen,

Hasan Bajric,

Gerald Huber,

Manfred Ortner,

Sükran Karacatepe,

Franz Mühlberger,

Nakil Bakii,

* Jazyk konania: nemčina.

Hannes Kranzler,

Jürgen Mörth,

Anton Schneeberger,

Dietmar Susteric,

Sascha Wörnhör,

Aynur Savci,

Elena Peter,

Egon Schmöger,

Mehmet Yaman,

Dejan Preradovic,

Andreas Mitter,

Wolfgang Sorger,

Franz Schachenhofer,

Herbert Weiss,

Harald Kaineder,

Ognen Stajkovski,

Jovica Vidovic

proti

Princess Personal Service GmbH (PPS),

SÚDNY DVOR (štvrtá komora),

v zložení: predseda štvrtej komory K. Lenaerts, sudcovia E. Juhász, G. Arestis, J. Malenovský (spravodajca) a T. von Danwitz,

generálny advokát: Y. Bot,
tajomník: H. von Holstein, zástupca tajomníka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 13. decembra 2006,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— pán Jouini a i., v zastúpení: E. Frischenschlager a D. Gallistl, Rechtsanwälte,

— Princess Personal Service GmbH (PPS), v zastúpení: G. Minichmayr, Rechtsanwalt,

— rakúska vláda, v zastúpení: C. Pesendorfer a G. Hesse, splnomocnení zástupcovia,

— Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: V. Kreuschitz a J. Enegren, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 22. marca 2007,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Predmetom návrhu na začatie prejudiciálneho konania je výklad článku 1 smernice Rady 2001/23/ES z 12. marca 2001 o aproximácii zákonov členských štátov týkajúcich sa zachovania práv zamestnancov pri prevodoch podnikov, závodov alebo častí podnikov alebo závodov (Ú. v. ES L 82, s. 16; Mim. vyd. 05/004, s. 98).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi pánom Jouini a 24 iných žalobcov a spoločnosťou Princess Personal Service GmbH (PPS) (ďalej len „PPS“), ktorého predmetom je vyrovnanie nárokov na mzdu a určenie prevodu pracovnoprávnych vzťahov na PPS na účely výpočtu ich nárokov.

Právny rámec

Právna úprava Spoločenstva

3 Smernica 2001/23 kodifikuje smernicu Rady 77/187/EHS zo 14. februára 1977 o aproximácii zákonov členských štátov týkajúcich sa zachovania práv zamestnancov pri prevodoch podnikov, závodov alebo častí podnikov alebo závodov (Ú. v. ES L 61, s. 26), ktorá bola zmenená a doplnená smernicou Rady 98/50/ES z 29. júna 1998 (Ú. v. ES L 201, s. 88; ďalej len „smernica 77/187“).

4 Odôvodnenie č. 8 smernice 2001/23 znie:

„Úvahy o právnej bezpečnosti a transparentnosti si vyžiadali, aby bola objasnená právna koncepcia prevodu z hľadiska precedentného práva Súdneho dvora. Toto objasnenie však nezmenilo rozsah pôsobnosti smernice 77/187/EHS, ako ju interpretoval Súdny dvor.“

5 Článok 1 ods. 1 písm. a) a b) smernice 2001/23 stanovuje:

„a) Táto smernica sa vzťahuje na každý prevod podnikov, závodov alebo časť podniku alebo závodu na iného zamestnávateľa v dôsledku právneho prevodu alebo zlúčenia.

b) Podľa písmena a) a nasledujúcich ustanovení tohto článku prevod v zmysle tejto smernice je, keď ide o prevod hospodárskeho subjektu, ktorý si ponecháva svoju identitu v zmysle organizovaného zoskupenia zdrojov, ktorého cieľom je vykonávať hospodársku činnosť bez ohľadu na to, či je táto činnosť hlavná, alebo doplnková.“

6 Článok 2 ods. 2 smernice 2001/23 upravuje:

„Táto smernica platí bez toho, aby boli dotknuté vnútroštátne pracovnoprávne predpisy týkajúce sa definície pracovnej zmluvy alebo pracovnoprávneho vzťahu.

Členské štáty však nevylúčia z rozsahu pôsobnosti tejto smernice pracovné zmluvy alebo pracovnoprávne vzťahy len z dôvodu:

…

c) že ide o dočasné pracovnoprávne vzťahy v zmysle článku 1 ods. 2 smernice 91/383/EHS [Smernica Rady z 25. júna 1991 doplňujúca opatrenia na podporu zlepšení v ochrane bezpečnosti a zdravia pri práci pracovníkov s pracovným pomerom na dobu určitú alebo s dočasným pracovným pomerom (Ú. v. ES L 206, s. 19; Mim. vyd. 05/001, s. 418)] a prevádzaný podnik, závod alebo časť podniku alebo závodu je alebo sčasti je dočasným zamestnávateľským podnikom, ktorý je zamestnávateľom.“

7 Podľa článku 3 ods. 1 smernice 2001/23 platí:

„Práva a povinnosti prevádzateľa vyplývajúce z pracovnej zmluvy alebo z pracovnoprávneho vzťahu, ktorý existoval ku dňu prevodu, sa z dôvodu tohto prevodu prevedú na nadobúdateľa.

…“

8 Znenie vyššie uvedených ustanovení článku 1 ods. 1, článku 2 ods. 2 a článku 3 ods. 1 smernice 2001/23 je v podstate totožné s ustanoveniami článku 1 ods. 1, článku 2 ods. 2 a článku 3 ods. 1 smernice 77/187.

Vnútroštátna právna úprava

9 Článok 3 zákona, ktorým sa mení právna úprava v oblasti pracovných zmlúv (Arbeitsvertragsrechts-Anpassungsgesetz, BGBl. 459/1993) stanovuje, že keď sa prevedie časť závodu na iného majiteľa, ten vstupuje ako zamestnávateľ do pracovných vzťahov existujúcich v čase prevodu so všetkými z nich vyplývajúcimi právami a povinnosťami.

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

10 Dočasný zamestnávateľský podnik Mayer & Co GmbH (ďalej len „Mayer“), ktorý existoval od roku 1976, riadil naposledy v postavení konateľa súčasný výkonný riaditeľ PPS. Ten uzatvoril manželstvo s obchodnou riaditeľkou PPS, ktorá bola taktiež zamestnaná v administratíve podniku Mayer.

11 Na žiadosť jedného z hlavných zákazníkov podniku Mayer vypracovala táto zamestnankyňa v roku 2001 priemyselný koncept, ktorý získal podporu aj jej manžela. Finančné problémy tohto podniku už boli známe. Nový koncept odsúhlasil aj zákazník, a tak sa manželia s ním dohodli, že uskutočnia tento koncept v novom podniku, ktorý založia a ktorý bude vykonávať rovnaký druh hospodárskej činnosti, pretože štrukturálne zmeny by sa len ťažko mohli realizovať v starom podniku Mayer.

12 Tento nový dočasný zamestnávateľský podnik, PPS, vznikol na začiatku roku 2002. Manželia prevzali funkcie výkonného riaditeľa a obchodnej riaditeľky. Z dôvodu potreby uvedeného hlavného zákazníka vydali pokyn príslušnému vedúcemu pobočky v podniku Mayer, aby navrhol štyridsiatim zamestnancom poskytnutým tomuto hlavnému zákazníkovi prevod na PPS v čo najkratšom čase, čo sa aj stalo.

13 Činnosť týchto pracovníkov sa pri zákazníkovi pritom nezmenila. Naopak, ich pracovnoprávne vzťahy s podnikom Mayer boli ukončené k 30. novembru 2002 a od 1. decembra 2002 začali s PPS. Takto boli prevzatí aj ďalší zákazníci, pričom dotknutí pracovníci pri jednotlivých zákazníkoch boli v počte troch alebo štyroch osôb, čiastočne však aj deviatich osôb. PPS prevzal aj vedúceho pobočky, ako aj pracovníkov zákazníckeho servisu. Celkovo PPS prevzal asi tretinu pracovníkov zamestnaných v podniku Mayer ešte pred začatím konkurzu.

14 Žalobcovia vo veci samej, ktorých prevzal PPS, požadujú od PPS vyrovnanie dlžných mzdových nárokov voči podniku Mayer, ktorý ich nevyplatil, a požadujú určiť prevod pracovnoprávnych vzťahov na PPS na účely výpočtu ich nárokov. Pritom ide najmä o dočasných pracovníkov, ktorí sa poskytovali zákazníkom ako robotníci, žeriavnici

a montéri. Svoje nároky zakladajú na skutočnosti, že ide o prevod závodu a podľa toho PPS ako „nadobúdateľ" ručí aj za staré nároky a musí zohľadniť aj odpracovanú dobu zamestnania.

15 PPS odmietol tieto požiadavky uplatňujúc, že nedošlo k prevodu závodu a že s podnikom Mayer neuzatvoril žiadnu zmluvu. Prechod žalobcov vo veci samej do jeho podniku prebehol spôsobom zvyčajným pre dočasné zamestnávateľské podniky. Nie je možné vymedziť závod alebo „časť závodu", ktorú by prevzal PPS.

16 Keďže Landesgericht Wels rozhodujúci vo veci samej na prvom stupni a odvolací súd Oberlandesgericht Linz vyhoveli žalobe žalobcov vo veci samej, podal PPS opravný prostriedok „Revision" na Oberster Gerichtshof. Spochybňuje najmä kvalifikáciu predmetného postupu uvedenými súdmi ako „prevod závodu".

17 Oberster Gerichtshof pripomína, že podľa judikatúry Súdneho dvora v zásade pri skúmaní existencie prevodu závodu treba najskôr zistiť, či ide o stabilný hospodársky subjekt v zmysle organizovaného súboru osôb a vecí umožňujúci vykonávať hospodársku činnosť na splnenie vlastného cieľa. Potom je potrebné overiť, či sú splnené podmienky prevodu takéhoto subjektu na nového prevádzkovateľa pri zohľadnení celého súboru charakteristických okolností, ktoré sa týkajú predmetného postupu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. marca 1997, Süzen, C-13/95, Zb. s. I-1259, body 13 a 14).

18 Podľa vnútroštátneho súdu má v tomto prípade skúmanie, či ide o prevod závodu, alebo nie, osobitný charakter, pretože postup sa týka dočasného zamestnávateľského podniku. Zdôrazňuje, že takéto podniky totiž podľa definície majú málo pracovníkov vo svojej „vlastnej prevádzke“ v zmysle organizovaného subjektu, ale pracovníci sa poskytujú iným zamestnávateľom, užívateľským podnikom. Tí integrujú dotknutých pracovníkov do vlastnej prevádzkovej organizácie podľa svojich potrieb. Väčšina pracovníkov dočasných zamestnávateľských podnikov teda nie je integrovaná do vlastnej prevádzky týchto podnikov, ale do prevádzky iných zamestnávateľov.

19 Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania, si preto kladie otázku, či postup rozvinutý pre iné podniky, ktoré sú silne založené na existencii organizačnej jednotky v zmysle „závodu“ alebo „časti závodu“, je možné preniesť aj na dočasné zamestnávateľské podniky. Tie sa podstatne odlišujú aj od čistiarenských alebo strážnych podnikov tým, že poskytovaní pracovníci nie sú zamestnávaní v zamestnávateľskom podniku na určený účel (čistenie alebo stráž), ktorý by mohol slúžiť na vymedzenie časti závodu, ale vykonávajú rôzne úlohy podľa uváženia užívateľského podniku.

20 Za týchto podmienok Oberster Gerichtshof rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Ide o prevod závodu alebo časti závodu v zmysle článku 1 smernice [2001/23], ak v jednom dočasnom zamestnávateľskom podniku bez vymedzenej organizačnej štruktúry administratívny pracovník, vedúci pobočky, ako aj pracovníci zákazníckeho servisu a konateľ sú v rámci spolupráce medzi dvoma dočasnými zamestnávateľskými podnikmi prevedení z prvého podniku do druhého podniku na vykonávanie porovnateľných činností a súčasne s nimi je čiastočne alebo úplne prevedená približne tretina dočasne pridelených zamestnancov spolu so zákazníkmi, ku ktorým sú pridelení (s rozsahom pridelenia od troch do päťdesiatich dočasne pridelených zamestnancov), tiež v rámci tejto spolupráce medzi dvoma podnikmi?“

O prejudiciálnej otázke

21 Svojou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či článok 1 ods. 1 smernice 2001/23 sa má vykladať v tom zmysle, že smernica sa má uplatniť na situáciu, aká je vo veci samej, pri ktorej došlo k prevodu zamestnancov medzi dvoma dočasnými zamestnávateľskými podnikmi.

22 Podľa článku 1 ods. 1 smernice 2001/23 sa táto smernica vzťahuje na každý prevod podnikov, závodov alebo časť podniku alebo závodu na iného zamestnávateľa v dôsledku právneho prevodu alebo zlúčenia.

23 Podľa ustálenej judikatúry cieľom smernice 2001/23 je zabezpečenie kontinuity pracovnoprávnych vzťahov, ktoré existujú v rámci hospodárskeho subjektu nezávisle od zmeny vlastníka. Rozhodujúcim kritériom na preukázanie existencie prevodu v zmysle tejto smernice je teda to, či si predmetný subjekt zachoval svoju identitu, čo vyplýva najmä z účinného pokračovania prevádzky alebo z jej obnovenia (pozri najmä rozsudky z 18. marca 1986, Spijkers, 24/85, Zb. s. 1119, body 11 a 12, ako aj z 15. decembra 2005, Güney-Görres a Demir, C-232/04 a C-233/04, Zb. s. I-11237, bod 31 a tam citovanú judikatúru).

24 Pokiaľ ide o podmienku týkajúcu sa prevodu v dôsledku právneho prevodu, z ustálenej judikatúry vyplýva, že rozsah článku 1 ods. 1 smernice 2001/23 sa nemôže posúdiť len na základe slovného výkladu (pozri o článku 1 ods. 1 smernice 77/187 rozsudok zo 7. februára 1985, Abels, 135/83, Zb. s. 469, body 11 až 13, a rozsudok z 19. mája 1992, Redmond Stichting, C-29/91, Zb. s. I-3189, bod 10). Z dôvodu rozdielov medzi jazykovými verziami znenia smernice, ako aj rozdielneho obsahu pojmu právny prevod medzi vnútroštátnymi právnymi úpravami, Súdny dvor vyložil tento pojem dostatočne pružne, aby zodpovedal cieľu smernice, ktorým je ochrana zamestnancov v prípade prevodu ich podniku (rozsudok Redmond Stichting, už citovaný, bod 11, a rozsudok zo 7. marca 1996, Merckx a Neuhuys, C-171/94 a C-172/94, Zb. s. I-1253, bod 28).

25 Tento pružný výklad sa týka aj formy „zmluvy“, ktorou sa uskutočňuje prevod. Pojem právny prevod sa môže vzťahovať v jednotlivých prípadoch na zmluvu uzatvorenú písomne alebo ústne medzi prevádzateľom a nadobúdateľom o zmene osoby zodpovednej za prevádzku dotknutého hospodárskeho subjektu alebo na dohodu uzatvorenú konkludentne medzi nimi vyplývajúcu z prvkov praktickej spolupráce, ktorá vyjadruje spoločnú vôľu uskutočniť túto zmenu.

26 Vo veci samej, ako vyplýva z návrhu na začatie prejudiciálneho konania, prevzatie dotknutých pracovníkov uskutočnené v rámci spolupráce medzi podnikmi Mayer a PPS, kde oba mali v podstate rovnakých vedúcich pracovníkov, umožnilo PPS rozbehnúť rovnakú hospodársku činnosť. Okrem toho zo spisu vyplýva, že vzájomná spolupráca umožnila PPS vykonávať túto činnosť pre tých istých zákazníkov v rozsiahlej miere s pracovníkmi, ktorí predtým pracovali pre podnik Mayer.

Za týchto okolností sa javí byť zrejmé, že zmyslom a cieľom tejto spolupráce bolo prevedenie prevádzkových prostriedkov z podniku Mayer na PPS.

27 Pojmu právny prevod, ako ho vykladá Súdny dvor, neodporuje konštatovanie prevodu podniku medzi podnikom Mayer a PPS, aj keď zúčastnené podniky, ako uviedol PPS na pojednávaní, neuzatvorili žiadnu písomnú alebo ústnu zmluvu.

28 Za okolností, aké sú dané v tomto prípade, je potrebné zistiť, či postup, ktorý sa má posúdiť, sa týka celého podniku, alebo len jednej jeho časti, pričom je potom potrebné určiť dotknutú časť podniku.

29 Z tohto hľadiska prevzatie zamestnancov, aké je vo veci samej, nemôže predstavovať prevod celého podniku. Zo spisu totiž vyplýva, že PPS prevzala len určitú časť zamestnancov poverených výkonom administratívnych úloh a jednu tretinu dočasne pridelených zamestnancov a že podnik Mayer naďalej vykonával svoju hospodársku činnosť až do začatia konkurzného konania. V rámci tohto konkurzného konania PPS konkurujúci podnik získal podnik Mayer z konkurznej podstaty a pokračoval v hospodárskej činnosti tohto podniku čiastočne so zamestnancami a ostatnými prevádzkovými prostriedkami tohto podniku.

30 Podľa toho sa prípadný prevod prevádzkových prostriedkov vo veci samej, teda prevzatie dotknutých pracovníkov z podniku Mayer na PPS, môže týkať len jednej časti tohto podniku.

31 Na to, aby sa mohla uplatniť smernica 2001/23, musí byť predmetom prevodu stabilne organizovaný hospodársky subjekt, ktorého činnosť sa neobmedzuje na vykonanie stanoveného diela. Pojem hospodársky subjekt sa vzťahuje na organizovaný súbor osôb a zložiek umožňujúcich vykonávať hospodársku činnosť, ktorou sa sleduje vlastný cieľ (rozsudky z 10. decembra 1998, Hernández Vidal a i., C-127/96, C-229/96 a C-74/97, Zb. s. I-8179, bod 26, ako aj rozsudok Güney-Görres a Demir, už citovaný, bod 32), ktorý je dostatočne štruktúrovaný a samostatný (rozsudok Hernández Vidal a i., už citovaný, bod 27).

32 Takýto subjekt nemusí nutne obsahovať významné materiálne alebo nemateriálne prevádzkové prostriedky. V určitých hospodárskych odvetviach sa totiž často tieto prostriedky vyskytujú len v jednoduchej podobe a činnosť je v podstate založená na ľudskej pracovnej sile. Preto organizovaný súbor zamestnancov, ktorí sú zvlášť a trvalo pridelení na výkon spoločnej úlohy, môže bez ďalších faktorov výroby, predstavovať hospodársky subjekt (rozsudok Hernández Vidal a i., už citovaný, bod 27).

33 So zreteľom na článok 2 ods. 2 druhý pododsek písm. c) smernice 2001/23 uvedené platí o to viac na dočasné zamestnávateľské podniky. Z tohto ustanovenia totiž vyplýva, že pracovné vzťahy s takýmito podnikmi v zásade spadajú pod smernicu

2001/23, čo znamená, že treba zohľadniť ich osobitosti pri preskúmavaní postupu ich prevzatia. Charakteristickým znakom takýchto podnikov je vo všeobecnosti, ako to vyplýva z návrhu na začatie prejudiciálneho konania, absencia vlastnej organizácie podniku, na základe ktorej by bolo možné určiť v rámci takéhoto podniku rozličné oddeliteľné hospodárske subjekty zodpovedajúce organizácii prevádzateľa.

34 Preto je z dôvodu absencie vymedzenej organizačnej štruktúry v predmetnom dočasnom zamestnávateľskom podniku potrebné vykonať preskúmanie, pri ktorom sa zohľadnia jeho zvláštnosti, namiesto skúmania, či vzhľadom na jeho organizáciu ide o hospodársky subjekt. V tejto súvislosti na posúdenie existencie hospodárskeho subjektu v zmysle článku 1 ods. 1 smernice 2001/23 treba preveriť, či prevádzkové prostriedky prevedené prevádzateľom predstavovali u neho operatívny súbor, ktorý ako taký umožňoval poskytovať služby charakteristické pre hospodársku činnosť podniku bez potreby použiť iné dôležité prevádzkové prostriedky alebo iné časti podniku.

35 Z tohto hľadiska treba zdôrazniť, že činnosť dočasných zamestnávateľských podnikov je charakteristická tým, že dočasne poskytujú pracovníkov na službu užívateľskému podniku, aby tam títo pracovníci vykonávali rôzne úlohy podľa potrieb a pokynov užívateľského podniku. Výkon takejto činnosti vyžaduje najmä zvláštne odborné znalosti, vhodnú štruktúru administratívy na organizovanie poskytovania pracovníkov a skupinu dočasných pracovníkov schopných integrovať sa v užívateľskom podniku a vykonávať pre neho požadované úlohy. Naopak, ďalšie významné prevádzkové prostriedky na výkon predmetnej hospodárskej činnosti nie sú nevyhnutné.

36 Skutočnosť zdôraznená vnútroštátnym súdom, že dočasne pridelení pracovníci sú integrovaní do organizačnej štruktúry zákazníka, ktorému boli poskytnutí, nemôže sama osebe odporovať konštatovaniu prevodu hospodárskeho subjektu. Títo pracovníci totiž zostávajú predsa podstatnými prvkami, bez ktorých by dočasný zamestnávateľský podnik v zásade nebol schopný vykonávať svoju hospodársku činnosť. Navyše okolnosť, že oni majú, ako okrem iného stanovuje článok 1 ods. 2 smernice 91/383 uvedený v článku 2 ods. 2 druhom pododseku písm. c) smernice 2001/23, s prevádzateľom pracovnoprávny vzťah a že on im priamo poskytuje odmenu, potvrdzuje ich príslušnosť k podniku prevádzkovaného prevádzateľom a následne ich príspevok k existencii hospodárskeho subjektu v rámci tohto podniku.

37 Z uvedeného vyplýva, že samotný súbor zložený z vedúcich pracovníkov, dočasných zamestnancov a odborných znalostí môže sledovať svoj vlastný cieľ, teda poskytovanie služieb, ktoré pozostáva z dočasného poskytovania pracovníkov užívateľskému podniku za odmenu, a že takýto súbor môže predstavovať hospodársky subjekt, ktorý bez uplatnenia ďalších dôležitých prevádzkových prostriedkov a ďalších častí prevádzateľa je operatívny. Tak to môže byť najmä v tomto prípade v rozsahu, v ktorom súbor pozostáva z administratívneho pracovníka, vedúceho pobočky, ako aj pracovníkov zákazníckeho servisu, tretiny dočasných zamestnancov a konateľov s odbornými znalosťami, čo musí preveriť vnútroštátny súd podávajúci návrh na začatie prejudiciálneho konania.

38 Na položenú otázku preto treba odpovedať, že článok 1 ods. 1 smernice 2001/23 sa má vykladať v tom zmysle, že táto smernica sa uplatňuje, keď časť administratívnych pracovníkov a časť dočasných zamestnancov je prevedená na iný dočasný zamestnávateľský podnik na vykonávanie rovnakých činností v službách tých istých zákazníkov a keď prevodom dotknuté prostriedky sú ako také dostatočné na to, aby umožnili poskytovať plnenie charakteristické pre predmetnú hospodársku činnosť bez použitia iných dôležitých prevádzkových prostriedkov alebo iných častí podniku, čo musí preveriť vnútroštátny súd.

O trovách

39 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (štvrtá komora) rozhodol takto:

Článok 1 ods. 1 smernice Rady 2001/23/ES z 12. marca 2001 o aproximácii zákonov členských štátov týkajúcich sa zachovania práv zamestnancov pri prevodoch podnikov, závodov alebo častí podnikov alebo závodov sa má vykladať v tom zmysle, že táto smernica sa uplatňuje, keď časť administratívnych pracovníkov a časť dočasných zamestnancov je prevedená na iný dočasný zamestnávateľský podnik na vykonávanie rovnakých činností v službách tých istých zákazníkov a keď prevodom dotknuté prostriedky sú ako také dostatočné na to, aby umožnili poskytovať plnenie charakteristické pre predmetnú hospodársku činnosť bez použitia iných dôležitých prevádzkových prostriedkov alebo iných častí podniku, čo musí preveriť vnútroštátny súd.

Podpisy